

[M. C. Korsgaard.]

hvordan Forholdet vil blive indtil Udgangen af 1946, saa længe Loven gælder.

Hvad angaar § 2, synes jeg, det er helt rimeligt, som det er foreslaaet, at Finansministeren skal forhandle med Rigsdagens Finansudvalg og formentlig — som de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og for Venstre har nævnt — have Tilslutning fra Rigsdagens to Finansudvalg, saa jeg kan ikke se andet, end at det er en fuld Klarlæggelse og en udmærket Ordning af disse Forhold. Efter min Opfattelse vilde det ikke være rimeligt, at Finansministeren uden at forhandle med nogen om det kunde udfærdige Statsforskrivninger til et andet Land.

Paa mit Partis Vegne kan jeg tiltræde det foreliggende Lovforslag og kan tilsige mit Partis velvillige Støtte til Lovforslagets Gennemførelse.

Lannung: Paa mit Partis Vegne kan ogsaa jeg anbefale det foreliggende Bemyndigelsesforslag. Jeg hilser med Tilfredshed, at Bemyndigelsen gives i Form af en Lov i Stedet for ved Tekstanmærkninger, da det fra Rigsdagens Synspunkt principielt maa være den bedste Fremgangsmaade.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Jeg takker de ærede Ordførere for Partierne for den velvillige Modtagelse af Forslaget og skal om § 1 sige, at naar der er foreslaaet en særlig Lov i Stedet for Tekstanmærkninger, er det ud fra de samme Betragtninger, som er anlagt af de to sidste Talere, at det er en mere regulær Maade at ordne Sagen paa; den ligger mere klart for Dagen, naar Ordningen har Hjemmel i en særlig Lov i Stedet for i en Tekstanmærkning paa en Bevillingslov sammen med mange andre Ting.

Hvad angaar den Forskel, som jeg indrømmer er mellem § 1 og § 2 — som fremdraget af det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen —, skal jeg sige, at i § 2 drejer det sig jo i Virkeligheden om Optagelse af Statslaan, idet der er Tale om Udstedelse af Statsforskrivninger, og det er desuden noget, som kun vil forekomme med visse, formentlig ret lange Mellemløb. Det er derfor noget mere vidtgaaende, men paa den anden Side ogsaa noget mere praktisk

haandterligt end det, der er Tale om i § 1; dér drejer det sig kun om at paatage sig Garantier, ikke om egentlig Optagelse af Statslaan. Dertil kommer, at de Forhandlinger, vi fører med Udlandet om Clearing-aftaler og Betalingsoverenskomster, i Modsætning til Udstedelse af Statsforskrivninger i Henhold til § 2, er noget, som foregaar næsten konstant. I de godt og vel fire Maanedre, jeg nu har siddet i Finansministeriet, har vi ustandselig haft Forhandlinger i Gang med saa det ene Land og saa det andet om en Betalingsoverenskomst eller en Clearingaftale, hvad det nu kunde være, og det vilde derfor være betydelig mere besværligt at søge Kontakt med Finansudvalgene i hvert enkelt Tilfælde om disse Spørgsmaal end om det mere vidtgaaende at udstede Statsforskrivninger.

Steincke: Da jeg hørte det ærede Medlem Hr. M. C. Korsgaards Udtalelser om Forholdet vedrørende den hidtidige Praksis med Tekstanmærkninger paa Finansloven og den Fremgangsmaade, som foreslaas i det foreliggende Lovforslag, troede jeg, at det ærede Medlem havde Uret. Men efter at jeg har hørt den højtærede Finansminister slutte sig til dette Synspunkt, er jeg naturligvis klar over, at det maa være mig, der har Uret. Jeg maa saa kun tilføje et Par Bemærkninger til Forklaring af, hvorfor jeg har den Opfattelse. Forholdet er jo nemlig det, at Finansministeren nu bemyndiges til for hele Aaret 1946 at yde de omtalte Garantier, og at Rigsdagen — altsaa ogsaa Finansudvalgene — som Følge deraf ingen Anelse har om, i hvilken Udstrækning Finansministeren udøver denne Bemyndigelse; det faar man maaske at vide senere, men man kan ikke paa nogen Maade øve Indflydelse derpaa. Jeg ved ikke, hvorfor de andre ærede Ordførere er saa henrykte for den Ordning; det er jeg i og for sig ikke.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr.